

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระพุทธศาสนาเป็นหลักยึดเหนี่ยวจิตใจของพุทธศาสนิกชนทุกคนให้ทำความดี ละเว้นความชั่วเพื่อให้อยู่ร่วมกันได้ในสังคมอย่างมีความสุข ในอดีตคนไทยดำเนินชีวิตตามหลัก คำสอนของพระพุทธศาสนา มีความเคารพในกฎกติกาของสังคม มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายและ ดำเนินชีวิตแบบพอเพียง คำสอนในพระพุทธศาสนามีความสำคัญและมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อวิถีการ ดำเนินชีวิตของคนไทย วิถีของพระพุทธศาสนาจึงเข้าไปมีบทบาทอยู่ในสังคมของคนไทยทุก ชนชั้น ดังที่พระบุญโชก ชยธมฺโม (ส่งแสง) (2548: 2) กล่าวว่า “พระพุทธศาสนาได้เข้าไปมีบทบาท ในทุกชนชั้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นประชาชนคนธรรมดา ข้าราชการ รวมไปถึงพระมหากษัตริย์ ก็ได้ มีการนำเอาพระพุทธศาสนามาใช้ทั้งในการดำเนินชีวิต การบริหารงาน และการเมืองการปกครอง”

คนไทยทุกชนชั้น ได้นำเอาหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาเป็นแนวทางใน การประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสุขความเจริญทั้งต่อตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติ โดยมี พระสงฆ์เป็นผู้แสดงพระธรรมเทศนาสั่งสอนและปลูกฝังคุณธรรมความดีงามให้แก่ประชาชน และ ด้วยเหตุแห่งความนับถือศรัทธาและเชื่อมั่นในหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาเอง เป็นแรง บันดาลใจให้กวีสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศาสนาขึ้นเพื่อใช้สั่งสอนและสืบทอดคุณธรรมในศาสนา ดังเช่นผลงานประพันธ์เรื่องมหาชาติหรือมหาเวสสันดรชาดก ที่พระสงฆ์นำไปใช้เทศนาโน้มน้าว จิตใจพุทธศาสนิกชนให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธา โดยประสงค์จะยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นและเกิด ความเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา

เรื่องมหาชาติหรือมหาเวสสันดรชาดกนี้เป็นที่นิยมกันมากในหมู่พุทธศาสนิกชนมาตั้ง แต่สมัยกรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา จนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ มีการประชุมกันฟังเทศน์มหาชาติทุก ๆ ปี อาจเป็นเพราะเนื้อเรื่องมีความสนุกสนานและมีคติธรรมสอนไปในตัว พุทธศาสนิกชนจึงได้นำ เอาหลักคำสอนที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่องมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต แม้แนวคิดหลักของเรื่อง มหาชาติหรือมหาเวสสันดรชาดกจะอยู่ที่การบำเพ็ญทานบารมีของพระเวสสันดร แต่เนื้อหาสาระ ของเรื่องก็ครอบคลุมพฤติกรรมของมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมทางสังคม และวัฒนธรรมของมนุษย์ เกือบทั้งหมด คตินิยมในการฟังเทศน์มหาชาติจึงได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของคนไทย

ดังที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2524: 130-136) ทรงกล่าวถึงเรื่องมหາชาติ หรือมหาเวสสันดรชาดกไว้ว่า

คตินิยมเรื่องมหาชาติ ซึ่งมีมาแต่สมัยสุโขทัย ได้รับสืบทอดมาถึงสมัยอยุธยาแต่ปรากฏว่าเป็นที่นิยมเพิ่มมากขึ้น มีผู้แต่งเป็นวรรณคดีหลายเรื่องเพื่อใช้ในการสวดที่สำคัญคือ

1. มหาชาติคำหลวง ซึ่งสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นักปราชญ์ราชบัณฑิตช่วยกันเรียบเรียงแต่งขึ้นเมื่อ พ.ศ.2025

2. กาพย์มหาชาติ รจนานขึ้นในสมัยพระเจ้าทรงธรรม (พ.ศ.2116 -2171) นอกจากนี้ได้มีการรจนามหาชาติอีกหลายสำนวน นอกจากนั้นยังมีการรจนามหาชาติในท้องถิ่นต่าง ๆ แต่ไม่ทราบยุคสมัย (เพียงแต่สันนิษฐานได้ว่าอยู่ในระหว่างปลายอยุธยาถึงต้นรัตนโกสินทร์) เช่น มหาชาติไทยเหนือ มหาชาติอีสาน มหาชาติใต้ (พระมหาชากมหาราชคำฉันท์) การที่มีฉบับต่าง ๆ อย่างแพร่หลายเช่นนี้ก็เพราะเกิดมีประเพณีการเทศน์มหาชาติขึ้น มีทั้งของหลวง คือ พระราชพิธี และของราษฎร ซึ่งถือกันมาจนทุกวันนี้ว่าผู้ที่ได้ฟังเทศน์มหาชาติจนครบ 13 กัณฑ์ ในวันเดียวจะได้บุญมาก เพราะเป็นเรื่องของการบริจาคทานอย่างสูงสุด คือการยอมสละทุก ๆ อย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริจาคบุตรเป็นทาน ดังความในมหาชาติคำหลวงกัณฑ์มัทรีว่า “เจ้าจงอนุโมทนาปิยบุตรอันเป็นมังกุฎทานบารมี” หนังสือมหาชาติ จึงไม่เป็นเพียงหนังสือสำหรับอ่านเท่านั้น แต่กลายเป็นประเพณีที่เป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของคนไทย...

จะเห็นได้ว่า ความนิยมในการฟังเทศน์มหาชาติได้ทำกันเป็นประเพณีสืบเนื่องมาเป็นระยะเวลายาวนานจนถึงปัจจุบัน โดยเชื่อกันว่าหากผู้ใดฟังเทศน์มหาชาติได้จบ 13 กัณฑ์ ภายในวันเดียวจะได้อันสงฆ์แรงกล้า คือได้เกิดในศาสนาของพระศรีอริยเมตไตรย ซึ่งจะมาอุบัติเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต ดังที่หนังสือเทศน์มหาชาติปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เนื่องในมงคลวโรกาสทรงเจริญพระชนมพรรษา 50 พรรษา ของสำนักงานพุทธมณฑล (2548: 41) กล่าวถึงอันสงฆ์ในการฟังเทศน์มหาชาติ 5 ประการว่า

1. จะได้เกิดในศาสนาพระศรีอริยเมตไตรย ซึ่งจะมาอุบัติเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต
2. จะได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เสวยทิพย์สมบัติอันโอฬาร
3. จะไม่ไปเกิดในอบายเมื่อตายแล้ว
4. จะเป็นผู้มีลาภยศ ไม้ตรี และความสุข
5. จะได้รับรรลุ มรรค ผล นิพพาน เป็นพระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา

เหตุที่การฟังเทศน์มหาชาติเป็นที่นิยมแพร่หลายสืบมาจนทุกวันนี้ นอกจากจะมีความเชื่อที่ปลูกฝังสืบเนื่องกันมาดังกล่าวแล้ว อาจเป็นเพราะเรื่องมหาชาติหรือมหาเวสสันดรชาดก มีทั้งความเพลิดเพลินบันเทิงใจจากเนื้อหาสาระ มีลีลาและท่วงทำนองที่ให้อรรถรสหลากหลาย และที่สำคัญมีคติธรรมคำสอนที่เป็นความดีงามตามเนื้อความที่ปรากฏในเรื่อง สำหรับใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้เกิดความสุขสงบ โดยมีพระสงฆ์เป็นผู้สั่งสอนและปลูกฝังความดีงามนั้น ดังที่ศรีศักร วัลลิโภดม (2544 อ้างถึงใน จันทรา เรือนทองดี, 2547: 2) กล่าวไว้ว่า

... ชาวบ้านมักใช้วัดเป็นศูนย์กลางในการประกอบประเพณีพิธีกรรม ทำให้วัดกลายเป็นศูนย์กลางการรวมตัวกันทางสังคมและวัฒนธรรม อีกทั้งยังเป็นสถานที่ที่ควบคุมศีลธรรมและมโนธรรมของชาวบ้าน โดยมีพระสงฆ์เป็นผู้สั่งสอนด้วยการแสดงพระธรรมเทศนาเป็นการสอนศีลธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะการเทศน์มหาชาตินั้นเป็นการปลูกฝังคุณธรรมความดีงามตามเนื้อหาของเรื่องอันมีกระแสแห่งความเมตตา ความเสียสละ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และไม่เห็นแก่ตัว สอนให้ประชาชนได้รู้จักมีความโอบอ้อมอารี ผู้ที่ได้รับฟังเทศน์มหาชาติย่อมได้รับการปลูกฝังคุณธรรมอันประเสริฐนี้ เพราะคนส่วนใหญ่ที่ได้รับฟังเทศน์มหาชาติแล้วมักเกิดอุปนิสัย ไน้มเอียงตามเยี่ยงจรรยาของพระเวสสันดร

ดังนั้น ประเพณีการเทศน์มหาชาติจึงเป็นประเพณีที่มีธรรมะบันเทิง คือมีทั้งธรรมะนิยมทำนอง และธรรมะอยู่ในเรื่องเดียวกัน ประชาชนส่วนใหญ่ในอดีตจึงนิยมฟังเทศน์มหาชาติเพื่อให้ได้ทั้งความรู้และความเพลิดเพลิน ซึ่งอาจเป็นเพราะในอดีตนั้นแหล่งความรู้และความบันเทิงหายาก และผู้แสวงหาความรู้ต้องรู้หนังสือแต่ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือจึงต้องอาศัยฟังธรรมะจากพระสงฆ์เป็นผู้ถ่ายทอด ดังที่เสงี่ยม คุมพาวาส (2513: 47) กล่าวไว้ว่า “...การเทศน์มหาชาติจึงเป็นประเพณีนิยมที่ประชาชนได้ปฏิบัติสืบต่อ ๆ มา ในสมัยก่อน ชาวบ้านมีความสนใจที่จะมาศึกษาหาความรู้และรับฟังธรรมะ เพราะชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นผู้ไม่รู้หนังสือ จึงต้องอาศัยการฟังเทศน์เพื่อให้ได้รับความรู้ทางศาสนาควบคู่กับความบันเทิง”

อาจเป็นด้วยเหตุนี้พุทธศาสนิกชนจึงสนใจที่จะฟังเทศน์มหาชาติกันมาก พระนักเทศน์หรือพระธรรมกถึกทั้งหลาย จึงใช้การเทศน์มหาชาติเป็นอุบายในการเผยแผ่พุทธธรรมคำสอนให้สาธุชนที่มีจิตยึดมั่นและศรัทธาในพระพุทธศาสนาได้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

ในยุคปัจจุบัน ถึงแม้ข้อมูลจากสำนักพระพุทธศาสนาแห่งชาติ พ.ศ.2548 จะระบุว่า มีวัดอยู่ในเมืองไทยถึง 32,183 วัด มีพระสงฆ์และสามเณรจำพรรษาอยู่กว่าสามแสนรูป แต่พระนักเทศน์มหาชาติที่มีความสามารถกลับมีเพียงไม่กี่รูป จะนิมนต์พระที่มีความชำนาญในการเทศน์มหาชาติให้ครบทั้ง 13 กัณฑ์นั้นค่อนข้างยาก ดังที่สุภาพรณ ฌ บางช้าง (2524: 79) กล่าวไว้ในเอกสารธรรมสถานจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่า “ในการจัดงานเทศน์มหาชาติที่ธรรมสถานครั้งนี้ มีปัญหาในการหาตัวผู้เทศน์ที่เหมาะสม พระผู้มีชื่อเสียงเฉพาะกัณฑ์ต่าง ๆ หลายรูปได้ถึงแก่กรรมภาพและมีผู้ฝึกหัดต่อไว้ในลักษณะที่ถูกต้อง” พระนักเทศน์มหาชาติจึงมีน้อยไม่เพียงพอแก่ความต้องการของพุทธศาสนิกชน บางรูปต้องรับนิมนต์เทศน์ปีละกว่า 200 ครั้ง

ดังนั้น การเทศน์มหาชาติจึงไม่ใช่การเทศน์ที่ใคร ๆ ก็เทศน์ได้ ต้องฝึกหัดให้ถูกต้องทั้งรูปแบบและเนื้อหา ที่สำคัญต้องมีวิธีการที่ดึงดูดใจ โดยใช้อารมณ์ผสมภาษาผ่านทางเสียงร้องเป็นทำนองแห่ ผู้ฟังจึงจะได้รับอรรถรสในการฟังและเกิดความซาบซึ้งเข้าถึงคำสอนของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอันเป็นอุบายอย่างแยบยลในการเผยแผ่คำสอน การฝึกหัดดังกล่าวต้องใช้เวลาในการฝึกฝนนานพอสมควรจึงจะรู้จักธรรมเนียมและทำนองอย่างแท้จริงสามารถเทศน์ให้คนสนใจฟังได้ ปัญหาเรื่องการฝึกหัดพระนักเทศน์ให้มีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ เนื้อหา และวิธีการ ในการถ่ายทอดจึงเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่ง เพราะแม้แต่การเผยแผ่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างสามัญก็ยังไม่สามารถหาพระภิกษุสามเณรที่มีประสิทธิภาพได้อย่างเพียงพอ ดังตัวอย่างปัญหาที่พบในการเผยแผ่พุทธธรรมที่คณะกรรมการจัดทำแผนพัฒนาจิต สภาสังฆมณฑลแห่งประเทศไทย (2528: 65-66) ได้รวบรวมไว้ ดังนี้

1. การเผยแผ่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนายังไม่มีประสิทธิภาพพอ เนื่องจากพระภิกษุสามเณร หรือผู้นำทางศาสนายังขาดความรู้และทักษะที่เพียงพอในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาขาดสื่อการสอนที่น่าสนใจ ภาษาที่ใช้ไม่เป็นที่เข้าใจสำหรับประชาชน อีกทั้งยังขาดแคลนพระภิกษุสามเณรผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตชนบท

2. ปัญหาและอุปสรรคด้านพระสงฆ์และสถาบันพระสงฆ์ในฐานะผู้เผยแผ่ธรรมะ เช่น การขาดแคลนพระสงฆ์ที่มีความสามารถในการเผยแผ่ธรรมะอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตชนบท

3. ปัญหาและอุปสรรคด้านวิธีการ หรือกลวิธีการเผยแผ่ธรรมะ เช่น ไม่มีการกำหนดหัวข้อธรรมะที่เหมาะสมกับผู้ฟัง หรือไม่มีการศึกษาหัวข้อธรรมะอย่างถ่องแท้ก่อนนำไปเผยแผ่

นอกจากนี้พระสงฆ์ไม่ได้มีการฝึก การผลิต และการใช้โสตทัศนูปกรณ์มาก่อนรวมทั้งสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่จึงมุ่งใช้สื่อบุคคลเป็นหลัก ทำให้การเผยแพร่ธรรมะกระทำได้ในเขตจำกัด

จะเห็นได้ว่า ปัญหาในการเผยแพร่ธรรมะในพระพุทธศาสนานั้นมีพื้นฐานปัญหาจากเรื่องเดียวกัน นั่นคือ ขาดพระสงฆ์ที่มีความรู้ความสามารถและทักษะที่เพียงพอในการเผยแพร่ ขาดวิธีการหรือกลวิธีที่ดึงดูดใจ ดังนั้น ถึงแม้การเทศน์มหาชาติจะเป็นเรื่องที่คนไทยส่วนใหญ่รู้จักเป็นส่วนมากและเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมไทย ทั้งยังมีรูปแบบ เนื้อหาและวิธีการเทศน์ที่แน่นอนสืบเนื่องมาหลายยุคหลายสมัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จนถือเป็นประเพณีอันดีงามของคนไทยที่ควรอนุรักษ์และปฏิบัติสืบต่อกันมาคู่กับสังคมไทย แต่กลับไม่มีใครได้รวบรวมรูปแบบที่สอดคล้องกับเนื้อหาและวิธีการเทศน์มหาชาติไว้ให้ได้ศึกษากันอย่างชัดเจน และเป็นรูปธรรม ผู้วิจัยจึงประสงค์จะศึกษารูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์มหาชาติที่ถูกต้อง และจัดเก็บรวบรวมไว้เป็นข้อมูลสำหรับพระนักเทศน์ และผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการจัดการเทศน์มหาชาติเพื่อให้เป็นแนวทางในการศึกษาและฝึกหัด เป็นการเพิ่มศรัทธาและจงใจผู้ฟังให้สนใจมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญเป็นการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมรวมทั้งประเพณีอันดีงามของไทยไว้ให้ยั่งยืนสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา รูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์มหาชาติในยุคปัจจุบัน
2. เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านรูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์มหาชาติไว้เป็น

มรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัย

การเทศน์มหาชาติในยุคปัจจุบันมีรูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์ที่หลากหลายที่พระนักเทศน์ หรือพระธรรมกลีใช้ในการเผยแพร่ธรรมะเพื่อให้ได้รับความสนใจจากพุทธศาสนิกชน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ จะศึกษารูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์มหาชาติ โดยศึกษาจากเอกสาร
แถบบันทึกเสียง CD – ROM วิทยุทัศน์ และการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. ศึกษาจากเอกสาร (documentary research) แถบบันทึกเสียง CD-ROM และวิทยุทัศน์
ดังนี้

1.1 คัมภีร์ใบลาน 13 ผูก มหาเวสสันดรชาดก 13 กัณฑ์ เป็นฉบับเอกแห่งประเทศ
ไทยซึ่งได้คัดลอกและชำระเสร็จ จากพระวิสุทฐิสมโพธิ (เจีย เขมโก ป.ศ. 9) วัดพระเชตุพน (2512)

1.2 มหาเวสสันดรชาดก ฉบับ 13 กัณฑ์ องค์การค้ำชูศาสนา (2531)

1.3 มหาเวสสันดรชาดก พระนิพนธ์สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิต
ชิโนรส (2533)

1.4 เอกสารแหล่งเรื่องเล่นมหาชาติ พระครูวินัยธรรมานพ กนุดสีโล วัดพระเชตุพน
(2543)

1.5 เล่าความตามแหล่งในมหาเวสสันดรชาดก พระครูวินัยธรรมานพ วัดโพธิ์ ท่าเตียน
(2548)

1.6 แถบบันทึกเสียง CD-ROM และวิทยุทัศน์เทศน์มหาชาติ พระราชวิจิตรปฏิภาณ
(วัดสุทัศนเทพวราราม) พระราชธรรมวาทิ (วัดประยุรวงศาวาส) พระศรีกิตติโสภณ (วัดสาม
พระยา) พระครูวินัยธรรมานพ กนุดสีโล (วัดพระเชตุพน) และพระมหาชุมพล จรณธมฺโม (วัดทอง
จันทริการาม พระนครศรีอยุธยา)

2. สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม คือ

2.1 พระนักเทศน์มหาชาติที่มีชื่อเสียงและมีความชำนาญการเทศน์ ของภาคกลาง

2.2 ผู้มีหน้าที่ในการจัดการเทศน์มหาชาติเป็นประจำ ในเขตกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัย ดังนี้เพื่อให้เป็น
ประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ให้คำจำกัดความไว้ ดังนี้

รูปแบบ หมายถึง รูปแบบในการจัดเทศน์มหาชาติ รูปแบบการจัดสถานที่เทศน์ รูปแบบ
แบบการเทศน์ และรูปแบบการจัดธรรมาสน์

เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาในเรื่องมหาเวสสันดรชาดก ทั้ง 13 กัณฑ์ 1000 พระคาถา ที่
พระนักเทศน์มหาชาตินำไปใช้ในการเผยแผ่ธรรมะ

วิธีการ หมายถึง วิธีการเทศน์ การเริ่มเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการจบเรื่องที่พระนักเทศน์มหาชาติภาคกลางใช้ในการเผยแผ่พระธรรมคำสอน

ผู้จัดเทศน์ หมายถึง พระสงฆ์ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเทศน์มหาชาติในเขตกรุงเทพมหานคร

พระธรรมกถึก หมายถึง พระนักเทศน์มหาชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. พุทธศาสนิกชนทั่วไปได้ทราบถึงการเทศน์มหาชาติ ทั้งด้านรูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์มหาชาติในยุคปัจจุบัน ได้อย่างถูกต้อง
2. เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อนำไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมความรู้ หรือเป็นแหล่งเรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบ เนื้อหา และวิธีการเทศน์มหาชาติในยุคปัจจุบัน
3. เป็นประโยชน์โดยตรงจากการฟังธรรมะที่มีอยู่ในเนื้อหาของการเทศน์มหาชาติที่ถูกต้อง ทั้งยังสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการฟังไปประพฤติและปฏิบัติให้เป็นคนดีของสังคม คือ รู้จักเสียสละ แบ่งปัน และการสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมและประเทศชาติ
4. เป็นการอนุรักษ์และสืบสานประเพณีการเทศน์มหาชาติไว้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทย.